

ترکیه از تهران گرفته تا بغداد، دمشق و مسکو با همه مشکل دارد

وبگاه رسانه غربی نوشت: اردوغان با حمایت مالی و تجهیزاتی از شورشیان ضد دولتی کشورهای همسایه چون سوریه، عراق و گروه‌های تندرو مسیر مواجهه با سوریه، و برخورد با شیعیان را در پیش گرفت.

به گزارش آران نیوز، وبگاه «راديو اروپای آزاد» در تحلیلی در زمینه «فراز و نشیب سیاست خارجی ترکیه از نقطه بدون تنش تا رسیدن به مرز تنش آفرینی» نوشت: چند سال قبل ایده «احمد داوود اغلو» وزیر خارجه وقت ترکیه در زمینه رویکرد بدون اختلاف با همسایگان، گل سر سبد ایده‌های حزب عدالت و توسعه (AKP) به رهبری «رجب طیب اردوغان» رییس جمهور کنونی این کشور بود.

اما چند سال قبل با شروع موج اعتراض‌ها در داخل ترکیه علیه دولت، و بهار عربی در خاورمیانه و شمال آفریقا همه چیز دچار مشکل شد و آنکارا درگیری جدی را با تقریباً همه همسایگان و کشورهای منطقه و حتی قدرتهای بزرگ آغاز کرد.

بر این اساس، امروزه «کشور مورد علاقه» ترکیه که با آن مشکلی نداشته باشد، وجود ندارد. رویکرد عدم اختلاف و تنش با همسایگان تا مدت زمانی کارایی داشت و روابط تجاری ترکیه با «بشار اسد» رییس جمهور سوریه در آن زمان خیلی خوب بود و حتی اردوغان روابط شخصی مناسب و معقولی با اسد بر پا کرده بود. این کشور با ایران و گرجستان نیز مشکل عمده‌ای را نداشت و حتی میانجی بین ایران و آمریکا در زمینه موضوع مورد مناقشه هسته‌ای شد. ترکیه با روسیه نیز دوست نزدیک شد و روابط صمیمانه فزاینده دو همسایه دریایی مواقعی خشم متحدان ناتوی ترکیه را برانگیخت.

در ادامه این مطلب آمده است: اما در سال 2013 دگرگونی‌ها از آن جایی آغاز شد که گروهی از قضات این کشور پرونده اختلاس حزب عدالت و توسعه و مشارکت برخی وزرا و خانواده‌های مقام‌های دولتی را فاش کردند. البته اردوغان و سران حزب عدالت و توسعه این اتهام‌ها را رد کردند و اردوغان «فتح الله گولن» فرد سرشناس مخالف دولت ساکن آمریکا را عامل دسیسه بین‌المللی برای سرنگونی حزبش معرفی کرد و لفاظی‌های او علیه مخالفان داخلی و کشورهای خارجی به ویژه غرب، شدیدتر شد.

در ادامه این گزارش آمده است: سال‌های 2012 و 2013 مصادف با آغاز بهار عربی در سوریه، مصر و تونس بود. اردوغان در آن زمان جانب نهضت‌های مخالف دولت‌های این کشورها را گرفت و به شدت از آن‌ها حمایت کرد. اما در کمال تعجب گروه‌هایی که او حامیشان بود، موفقیتی در سوریه نداشتند و در مصر نیز دولت اسلامگرای تشکیل شده شکست خورد.

در این بین اردوغان حمایت مالی و تجهیزاتی را از شورشیان ضد دولتی کشورهای همسایه چون سوریه و عراق آغاز کرد که پشتیبانی‌ها از گروه‌های تندروی اسلامگرا را نیز شامل می‌شد. مواجهه رو به افزایش با سوریه و سپس با روسیه از یک سو، و برخورد با ائتلاف سنی- شیعه عراق از سوی دیگر اردوغان را به رویکرد تهاجمی، فرقه گرایانه، با سیاست حمایت سنی‌ها همراه با لفاظی سوق داد. این رویکرد جدید قاطعانه ترکیه را هم از اقلیت علوی خود و هم از ایران شیعه دور کرد و این کشور را به سوی عربستان سعودی، متحد دوست قدیمی ثروتمند پیش برد.

در خاتمه این مطلب با اشاره به نگرانی کشورهای غربی از اتخاذ رویکرد تهاجمی و افراط گرایانه ترکیه و مشکلاتش در زمینه رعایت حقوق بشر و آزادی مطبوعات آمده است: سال‌های عدم مداخله در امور کشورها و ترجیح دادن دوستی و داد و ستد با آن‌ها به عنوان اولویت نخست در مدت زمانی کوتاه زائل شدند. اینک از واشنگتن گرفته تا مسکو از تهران تا بغداد و دمشق شما به سختی قادرید دولتی را در همسایگی ترکیه و ورای آن پیدا کنید که رویکرد عدم اختلاف و دردرس را با این کشور داشته باشند. کار به جایی رسیده که «دیوید کامرون» نخست وزیر انگلیس اخیراً گفته است، پیوستن این کشور به اتحادیه اروپا تا سال 3000 به خاطر وضعیت کنونی و نحوه پیشرفتش محتمل نیست. این سخنان موجب تهمت زنی اردوغان علیه غرب و دسیسه‌نامیدن آن‌ها شد. البته رییس جمهور ترکیه یک روز بعد مدعی شد غرب به سدها، پل‌ها و متروهای ترکیه حسادت می‌کند.